

forførlige Forføelser, men mildne den over for de usforførlige. Jeg skal dermed anbefale Forslaget til videre Fremme.

Maaberg: Efter at Forhandlingerne om det foreliggende Lovforslag have været førte ret udførlig, kan jeg fatte mig i Korthed. Det forekommer mig, at det forelagte Lovforslag paa en ret heldig Maade slutter sig til den nugældende Lov af den 5te April 1888. Jeg skønner ikke rettere, end at det, da de foreslaaede Forandringer ere i Overensstemmelse med de i Mellemtiden indvundne Erfaringer, var heldigt, om det kunde lykkes at faa dette Lovforslag gennemført ogsaa i en nær Fremtid. Jeg skal egentlig kun omtale nogle enkelte Punkter. Paa et Punkt, nemlig i Spørgsmaalet om Maalet paa Fiskene og Maffestørrelserne, har jeg haft en lidt afvejende Mening fra Lovforslaget. Det har altid forekommet mig, at det, det hovedsagelig kom an paa, var at indrette Fiskeredskaberne saaledes, at de ikke vare i Stand til at fange de umodne Fisk, og da det væsentligst er Garnredskaber, der anvendes til Fiskefangst, er det jo hovedsagelig Maffestørrelsen, det kommer an paa. I den Henseende er jeg enig i, hvad der blev udtalt af et æret Medlem for lidt siden, at det aabenbart er det naturlige og heldigste, at vedtage Bestemmelser om Maffestørrelsen. Det gælder nemlig om de allersleste Fisk, at naar de først ere fangne og skulle lastes ud, fordi de ere umodne og for smaa, ville de aldeles gaa tabt og blive ødelagte. Det er nu ganske vist en heldig Bestemmelse, man har faaet indført, at Undermaalsfisk ikke maa bringes i Land, men man skalde helst faa vidt muligt forebygge, at de blive fangede. Thi naar man undtager Mal, der jo næsten kunne taale, hvad det skal være, ville selv de allerstærkeste Fisk lide ved at blive slæbte op i Garnene, maasse blive kastede omkring i Baaden og paa forfærlig Maade bestadigede. De ville altsaa gaa tabt, og derfor forekommer det mig, at selv om det maa anses for at være nødvendigt at beholde Maaalbestemmelserne, som det jo lader til, at man ikke tror at kunne komme bort fra, bør man aabenbart ved Siden deraf opretholde Bestemmelsen om Maffevinden. Jeg kan heller ikke skønne, at det kan være til en saadan Ulempe for Fiskerne, som man fra visse Sider har søgt at gøre gældende. Der er sikkert en Tilbøjelighed hos Fiskerne til at ville have deres Garn for smaaastede. Grunden dertil er mig ikke klar. Naar de vide i Forvejen, at den umodne Fisk, de fange, ingen Værdi have og ikke maa benyttes, kan jeg ikke forstaa, hvorfor man kniber sine Maffer ned til et saa-

dant Maaal, at man risikerer at blive straffet derfor. Det er jo et Tab for Fiskeriet, at fange umoden Fisk, som man vilde have Fordel af at lade gaa, til den bliver moden og faar en virkelig Værdi som Handelsvare, medens i Virkeligheden umoden Fisk ingen Værdi har i sig selv, da den jo ikke maa bringes i Land, en Bestemmelse, jeg anser for fuldstændig rigtig. Det ærede Medlem for Tisted Amts 2den Valgkreds (Trolle) udtalte, at Loven burde værne om Fiskerne, og at Fiskerne ikke havde tabt paa Loven. Jeg vil tilstaa, at jeg hellere vilde vende det om og sige, at Loven burde værne om Fiskeriet til Fordel for Fiskerne, thi saadan er det jo og bør i Virkeligheden være. Hvordan det nu kan være, ved jeg ikke, men det forekommer mig ikke, at Fiskerne eller i alt Fald en stor Del af dem, have rigtig Forstaaelse af, hvad Betydning det har, at der er en forstaaelig Fiskerilovgivning, der kan værne om Fiskeriet, saaledes at det kan drives paa fordelagtig Maade, og jeg frugter for, at Fiskeriet, hvis det bliver overladt til Fiskerne selv at fastsætte de Bestemmelser, de ville have for Fiskeriet, paa mange Steder vilde blive ødelagt. Derfor forekommer det mig, at man ikke bør vige tilbage for at give Lovbestemmelser for Fiskeriet, naar man har en fuld Forvisning om, at disse Bestemmelser ere fornuftige og til Gavn for Fiskeriet, thi det er jo dog Fiskeriet, Fiskerne leve af. Nu kommer jo den Umstændighed til, at de stærkt opvissende Redskaber, man nu efterhaanden har faaet anskaffet sig, ligesom nødvendiggøre Lovregler og Bestemmelser om, at man ikke har Lov at fiske lige saa meget, man vil. I modsat Fald vilde man utvivlsomt fiske saaledes op, at Fiskeriet paa mange Steder vilde blive ødelagt, nemlig paa alle de Steder, hvor der ikke finder særlig Tilgang af Fiskeengel Sted. Derfor bør man ikke sky at give saadanne Lovregler, som man tror kunde være til Gavn for Fiskeriet i det hele. Naar det ærede Medlem udtalte, at Lovgivningen for Limfjordsfiskeriet var forældet, saa er det ganske vist, thi Lovreglerne for Limfjordsfiskeriet ere over 100 Aar gamle; men de ere jo efterhaanden undergaaede saadanne Forandringer, som have vist sig tidsvarende, og jeg tror, at den Lovgivning, man har haft der, i meget væsentlig Grad har hidraget til at vedligeholde dette Fiskeri, saa at det nu har ikke ringe Betydning. Der er jo en Bestemmelse der, som man synes fra flere Sider at have meget imod, det er Bestemmelsen om de laaseede Bunde; men jeg tror, at det beror noget paa en Misforstaaelse; thi jeg kan ikke skønne rettere, end at det maa være til stor Fordel